

Оштро Перце 2021/2022. – Бајке

Ученици IV₂ су у оквиру пројекта Оштро Перце писали бајке и илустровали их. Представљамо најуспешније радове.

Љубав између два краљевства

Били једном један краљ и краљица. Имали су најлепшу ћерку у краљевству Чуан. У њиховом суседству било је краљевство Ујан. Они су у претходних пет хиљада година живели у слози и миру. Овај мир је нарушило краљевство Ујан након што је чуански авион прелетео преко дела ујанске територије. Краљевство Ујан је након овога прогласило рат краљевству Чуан. Победио је чуански народ зато што су имали моћнију војску. Они су након победе данима славили на Тргу црвеног змаја. Тамо су пили, певали, играли и уживали у лакој победи њиховог краљевства.

Разјарен због губитка рата, краљ Ујана је послао свог најбољег самураја да убије чуанску принцезу. Самурај је после дугог пута напoкон стигао на трг. Чим је видео лепу и паметну принцезу, схватио је да не може да убије некога тако савршеног. Једну ноћ је преспавао тамо. Краљ Ујана је послао другог самураја да види зашто се први толико задржао. Први самурај је знао да ако се брзо не врати у своје краљевство, краљ ће схватити да се нешто дешава. Одлучио је да отме принцезу, али не да би је довео свом краљу, него да би је заштитио. У гужви јој је ставио капуљачу и угурао у кочију и кренули су у Змајско Село. Други самурај је то видео и одмах јавио краљу. Краљ је позвао царску змију Багиру да их обоје убије. Док је кочија напредовала према планинама и Змајском Селу, чуанска војска им је била за петама. Изненада са врха планине скотрљала се огромна змија. Ухватила је задњи део кочије, али су војници Чуана успели да је ране и отерају. Змија се опет вратила и сада је била испред њих. Покушали су да је набоду на неку оштру стену, али била је сувише тешка. Још један напад је почео. Она је покушала да скочи на њих и здружи их, али краљевски змај је у лету успео да преполови змију.

Безбедно су ушли у Змајско Село у које могу да уђу само они у сродству са краљем Чуана и они који те људе истински воле. Након што су ушли у село, самурај је ослободио принцезу. Они су се у том тренутку заљубили. Била је то љубав на први поглед. Тамо су се венчали, добили децу и живели срећно до краја живота.

Ова бајка нас учи да у сваком тренутку можемо да исправимо лоше ствари које смо урадили.

Светозар Милић IV₂

Нови живот

Овим листом започиње нови живот, отварање нових очију. Ову бајку ћу посветити једном дечаку који ће се родити за, отприлике, пет минута. Зато, хајде, немамо много времена!

Добро, значи било је то јако давно, када је на свет дошао млади принц. Звао се Александар Бонг. Краљевство у коме је живео се звало Бонг.

Како је принц растао, бивао је све лепши. Тако је дошло и време за његову женидбу. Наравно, принц је требало да сам бира своју будућу жену, али му се ниједна није допадала. Све девојке из разних крајева света су долазиле на двор, али узалудно. Пошто је Александар био скроман, желео је за себе такву жену. Једнога дана је отишао у лов на шумске животиње и срео је једну предивну девојку која је одувек живела у шуми. Звала се Милица. Била је веома лепа и Александар се заљубио у њу. Чим је стигао на двор, све је испричао родитељима. Његовој мајци су очи заблестале од среће, а његов отац је био јако поносан да је ту вест разгласио по целом краљевству.

То је чула једна друга девојка, која је хтела да је принц ожени, па га је чак и молила да то учини. Била је љубоморна, отела је Милицу и одвела у један стари напуштени дворца за који нико није знао. Следећег дана је принц сазнао да Милице нема. Свуда ју је тражио, сваку кућу је проверио, у сваки жбун провирио, али од Милице није било ни трага ни гласа. Сви су се забринули. Након друге потраге, Александар је наишао на напуштени дворца. Помислио је да би Милица могла да се ту налази јер је све друго био претражио. Напуштени дворца је био огроман. Александар није знао одакле да почне, па је одлучио да крене редом. Када је стигао до дванаесте собе, помислио је да је никада неће наћи, али је Милица била баш у тој соби.

Када су се угледали, обоје су били пресрећни. Договорили су се да ће побећи у поноћ када она злонамерна девојка буде сигурно спавала. Тако је и било. Александар и Милица су побегли и обавили венчање коме су се сви радовали и живели срећно до краја живота. Она девојка, којој нико никада није сазнао име, пала је у вечни сан зато што је учинила много лоших дела не знајући да је замак у ком је сакрила Милицу био зачаран.

И ето, тако се завршава наша прича. Дечак коме је намењена је управо отворио очи и угледао овај предивни свет. Он се зове Александар. Каква случајност.

Милица Вукадиновић IV₂

Лавиринт

Ово је прича о магичној земљи иза огледала, која можда и није стварна.

Џек и Поли били су близанци и одувек су живели у великој старој вили на ободу шуме. Волели су да истражују испреплетане ходнике и бескрајне собе своје куће. Поли је била паментна, добра и нежна, али помало тврдоглава, што је доводило Џека до лудила. Цела кућа била је претрпана њеним изумима који су, како је говорила, чинили свакодневни живот лакшим. Џек је био потпуно исти као Поли, само што није правео никакве направе, него је волео да чита.

Једног дана, када су родитељи отишли до града, деца су одлучила да се играју кликерима, пазећи да ништа не полеме. Али ипак јесу, један кликер је прошао право кроз прашњаво огледало металног зарђалог рама. Кликер се није одбио о зид иза огледала и вратио назад, него је наставио да путује кроз рупу иза огледала праћен комадићима стакла и остављајући децу у шоку. У рупи је био мрак, али не као стара соба, него као бескрајан празан простор који убија сву светлост. Погледали су се са широким осмехом на лицу истог секунда прочитавши мисли једно другоме. Били су врло жељни нових авантура и зато су брзо ускочили у рупу. Нису осетили ни да падају, ни да лете, већ су само стајали у једном месту, као да их нешто придржава. Исте секунде све је нестало и све се створило. Више нису били у кући поред или у црнилу, налазили су се на потпуно новом месту. Били су у пролазу са зидом од живе ограде и без крова који се на крају рачвао у три пута. Стајали су на каменој табли на којој је било исклесано: „Ушао си лако, ал' нећеш изаћи тако, јер мој лавиринт победио нико није. Ако, пак, нађеш пут прави, можеш назад у свет свој.“

- Значи у лавиринту смо, Поли, треба да изађемо одавде! – рекао је дечак.

- Уф, можда можемо да ходамо уз зидове и пронађемо излаз, знам за ту методу! – одговорила је Поли.

- Хајде да покушамо! - крену Џек.

Ускоро су се приближали уз зидове тражећи излаз. То није радило и убрзо је пала ноћ. А небо није било као наше. Видели су невероватно пуно звезда и два месеца, један плави, други жути. Изгледало је заиста чаробно.

Обоје су имали осећај да им неко нешто тихо шапуће, неразговетно, тужно и заробљено, као да је тај шапат ту одувек. Уопште нису желели да причају о томе. Сваки пут када би их њихова метода изласка из лавиринта довела у још један ћорсокак, глас би се појачао и био за нијансу разговетнији.

Изгледало је да се пут стално мења. Ходали су и ходали и нису нашли излаз. Ипак, потпуно изморени наишли су на зид, зид од цигли, прави зид! Џеку је синило:

- Попећемо се на њега!

Поли није била тако сигурна, но уз мало убеђивања, већ је помагала брату да се попне. Сада су обоје били на врху. Поглед је био јадан и суморан. У тамној ноћи видели су бескрајну равницу прошарану пролазима. У центру је нешто светлело.

- Тамо треба да идемо - узвикну дечак - али како тамо да стигнемо?

Одлучили су се да ходају по врховима жбунастих зидова, било је врло несигурно, али зачудо, радило је. Убрзо су стигли до јаке светлости. Поли поскочи и паде и све постаде црно. Опет су се обрели у соби поред разбијеног огледала.

Помислише да је све био само сан, али нису били у кревету, огледало је било разбијено, црну рупу је заменио зид и кликери су били свуда.

Погледали су се мислећи на авантуру коју никад неће заборавити.

Лав Мустур IV₂

Пријатељство пачета и јежа

Било једном једно паче. Оно је било усамљено јер га нико није волео. Сви су му се смејали јер је било јако мало и било је жуте боје. Неколико недеља раније се доселио у нови комшилук. Морао је да иде у нову школу. Није се радовао томе јер је то била школа за јежеве. Знао је да ће му се сви смејати јер пачету није место међу јежевима. Кад је првог дана ушао у ходник школе, почели су смех и задиркивање. Жежеви су га звали мамина маза и жућко. Паче је тако тужно ушло у учионицу. Тамо је била једна јежица која га је питала да се спријатеље. Постали су верни пријатељи, али задиркивање осталих јежева није престало. Жежица и паче се на то нису обазирали.

После пар месеци од директорке су чули да ће доћи лисица у њихову школу. Паче се томе и радовало јер се надао да ће задиркивање престати. Лисица је у ствари била зла вила која се само прерушила у лисицу. Она је хтела да украде књиге из школе како би постала једна од најобразованијих животиња у шуми. Паче је од самог почетка сумњало у њу. Он и жежица су је посматрали и пратили. Када је лисица покушала да изнесе књиге из библиотеке, паче и жежица су то приметили. Он ју је напао кљуном, а жежица се подметнула тако да ју је лисица нагазила. Јаукнула је од бола, а бодље су вириле из њене шапе. Учитељи су је ухватили, али јој нису замерили јер су схватили њену жељу за учењем. Пустили су је назад у шуму. Паче и жежица су од тог тренутка постали хероји школе. Сви су желели са њима да се друже. Нико више није обраћао пажњу на то што је паче другачије. Схватили су да је он добар и да не треба бирати пријатеље по изгледу. Не гледа се лепота, већ срце и намера.

Лола Орландић IV₂

Није лако бити бајка

Здраво! Ја сам бајка. Знам, чудно је да бајке причају, али ја сам једна посебна врста бајке. Зову ме „причљива“ бајка. Испричаћу ти једну причу. У ствари, када мало боље погледаш, причаћу о о свим мукама кроз које сам пролазила док сам била писана.

Било је то давно. Коначно је неко сео за сто и почео да ме пише. Била сам пресрећна. Добићу своје име и постати права правцата бајка. Барем сам ја тако мислила. Одједном, видела сам да сам сва ижврљана! Испоставило се да је неко мислио да сам ја само обична свеска за жврљање и цртање. Сузе сам ронила колико сам била тужна. Док сам ја плакала, дошла је нека жена, узела гумицу и избрисала све шкработине које су биле по мени. Почела је да ме пише и пише и пише... Онда је одустала и отишла. Повикала сам: „Хеј, где идеш, оставила си ме недовршену!“

Ниоткуд се појавио један човек. Узео ме је и бацио кроз прозор. Не могу да верујем. Упала сам у контејнер. Увече се појавио миш. Жалио се сам себи како је гладан: „Гле, ено је књига, могао бих мало да је грицнем, што да не!“ И тако изгрицка ми све ивице.

Ујутру када је свануло, чула сам да се неко приближава. Било је то дете! Извадило ме је из контејнера и понело са собом. Ја сам се захваљујући њему опоравила. Довршило ме је и коначно сам постала бајка. Када је ово дете порасло, постало је прави писац.

Дуња Јеринић IV₂

У земљи Дембелији

Били једном давно два краља. Један краљ Зенис имао је три кћерке. Најстарија се звала Даница, средња се звала Лана, а најмлађа, најлепша и најмудрија Љубица. Други краљ Денис имао је три сина. Најстарији се звао Михајло, средњи Маркус, а најмлађи, најмудрији и најлепши Стефан. Једног дивног мајског поподнева најмлађа кћи Љубица отишла је у шетњу. Близу њене родне земље Дембелије налазила се шума истине. Знала је да су Зенис, њен отац, и Денис, други краљ, били у лошим односима. Питала се зашто. Денисови синови су били фини према њима. Као мали кришом су волели заједно да се играју, али њој је најбољи био Стефан. Временом Љубица се заљубила у Стефана. Када су пожелели да се узму, није им било дозвољено. Љубица није прихватала такву ситуацију и хтела је да сазна тајну зашто не сме да се уда за Стефана иако је био mudar и пажљив. Побегла је од куће и кренула у потрагу за истином. При крају шуме истине се налазило чаробно дрво љубави.

Села је испод њега и почела да плаче. Кроз плач је постављала питања: „Шта сам погрешила? Због чега не могу да будем срећна? Неко би помислио да имам све што ми је потребно, новац, злато, прелепе хањине. Желим да немам ништа од тога, само једну искрену и чисту љубав хоћу!“

Дрво је све то слушало и досетило се шта би могло бити решење.

За то време краљ се бринуо где му је кћер. Помислио је да је Љубица отета и за отмицу кћери оптужио је краља Дениса и његове синове. Тим поводом објавио му је рат. Стефан је знао да Љубица воли да шета, зато је кренуо у потрагу за њом. Свестан да рат не може донети ништа добро, упутио да што пре да нађе Љубицу и умилостиви краља Зениса.

После дугог плакања Љубица је заспала. Ујутру су је пробудили цвркути птица и један чудан звук. Устала је и почела да разгледа око себе. Иза једног жбуна крај потока видела је једну прелепу младу птичицу са повређеним крилом. Истог момента без размишљања је завила рану и одлучила је да птичици да име Питер. Питер је постао њен помоћник. Ишла је даље не приметивши промене које јој је дрво подарило. Пут су јој препречиле разне чудне биљке, али није посустајала. После напорног ходања, пронашла је једно дрво са широком крошњом. Учинио јој се да би ту могла мало да одмори. Таман је задремала кад је зачула шуштање иза жбуна. Био је то Стефан. Дозвала га је, али је он није препознао. Мислио је да је нека просјакиња. Љубица је била боса, поцепане хањине рашчупане косе, неиспавана. Није желео да је слуша. Упорно му је објашњавала и убеђивала га ко је она, све док га није ухватила за руку и погледала у право у очи. Погледи су им се заледили, а они су занемели. Стајали су тако све док Питер није прекинуо искру у њиховом погледу, рекавши да није време за то, већ је време да се пожури.

Стефан је саслушао Љубицу, а након тога јој објаснио да је због ње избио рат. Љубица се запрепастила. Рекла му је да има нешто између Дениса и Зениса. Птичица Питер је то потврдила цвркутом. Стефан јој је рекао да зна о чему се ради - у библиотеци у једном споменару видео је слику Дениса и Зениса као два брата који се слажу. Као мали они су волели да се играју заједно, али када је њихов отац Магнис умро, само је један могао да наследи престо. Због тога су се посвађали и из неслоге се родило зло. Одлучили су да ће заувек бити у рату.

Стефан и Љубица су се у последњи час вратили и зауставили рат објаснивши да то није решење и да све може и мирним путем да се реши. Два брата су се помирила и одлучила да престо оставе ћеркама и синовима. Стефан и Љубица су се венчали и добили сина и кћерку који су били мудри, леви и радознали и то их је подсећало на њих. Питер је такође пронашао себи жену и добили су мале птичице. Сви су живели у слози и љубави, срећно до краја живота.

Змај из краљевства

Некада давно, у једном далеком краљевству су живели људи и имали своје благо које их је штитило. Састојало се од ковчега у којем је било седам великих драгуља и један тајни рецепт. Драгуљи су били различитих боја и били су главна заштита краљевства, јер су се постављали у мачеве и давали велике моћи витезовима. У тајном рецепту је било написано како се прави лек који може излечити и најтежу болест. Сви су били срећни због тога. Ковчег се налазио у највишој кули краљевског дворца и до њега су могли доћи краљ и витезови.

Једног дана један страشان змај је долетео у краљевство и украо је ковчег. Он је волео да скупља све врсте ковчега. Сазнао је да у овом краљевству постоји неки леп ковчег и кроз прозор замка се дочепао блага. Сви су били уплашени и тужни што су изгубили веома важно благо. Краљ и његов син су видели шта се десило и отпловили су чамцем до места где је змај сакрио благо, а то је била велика и мрачна пећина на усамљеном далеком острву. Ушли су у пећину и видели благо које је змај украо.

Направили су план како да га однесу назад у краљевство. Требало је да сачекају да змај заспи, затим тихо и на прстима уђу у пећину и пребаце благо у чамац.

Када је змај заспао, тихо су му пришли иза леђа и узели ковчег са благом. У једном тренутку случајно је испао један драгуљ из ковчега и ударио гласно о под пећине. Змај се због тога пробудио и почео да их јури по пећини. Док је бљувао ватру на њих, изненада се закашљао и више није могао да бљује ватру. Змај се уплашио јер је схватио да се озбиљно разболео. Пошто је много пламена избацио одједном, у грлу се затворио извор ватре. Краљ је тада извадио тајни рецепт из ковчега и направио је лек који ће излечити змаја. Змај се од тог лека опоравио и постао је добар и захвалан, као и свако други када оздрави.

Потом су сви заједно отишли у краљевство. Краљ је предложио змају да буде заштитник краљевства и вратио је људима њихово благо које су касније сви заједно чували.

Сви су били срећни што је змај заштитник краљевства и сви су живели срећни и задовољни. Од тог дана лик овог змаја је на грбу и застави тог краљевства.

Остале ковчеге који су били у пећини, змај је вратио власницима.

Војин Милићевић IV₂

